

Bestuur

President : John Brands
Oud President : Kees van Steenberg
1^e Vice President : Chris Geurink
2^e Vice President : Bart van der Laan
Secretaris : Peter Bob Peerenboom
Penningmeester : Jos Niesink
Bankrekening : ABN-AMRO 66.03.11.232
(Postrekening van de bank: 824200)

Secretariaat

Peter Bob Peerenboom : Nonnenmate 24
7006 CP Doetinchem
Telefoon : 0314-346096
E-mail : info@lionsclubdoetinchem.nl
Website : www.lionsclubdoetinchem.nl
Digitaal ledenboek : www.lions.nl

Bijeenkomsten

Iedere maand : 1^e woensdag 19.45 uur Vergadering
3^e woensdag 18.00 uur Taphap
5^e woensdag 18.00 uur Taphap met

Plaats : Hotel Villa Ruimzicht
Ds. van Dijkweg 40
7001 CV Doetinchem

Telefoon : 0314 - 320680
E-mail : info@hotelvillaruumzicht.nl

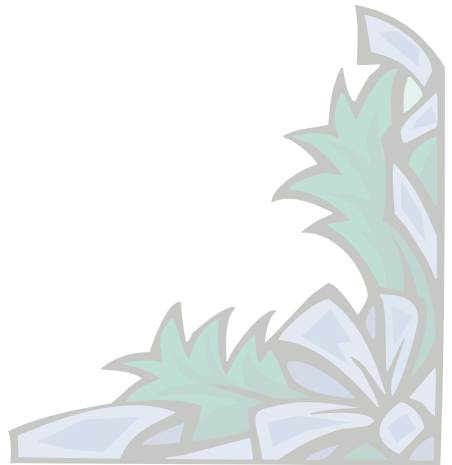
- Bij verhindering voor de vergadering **altijd via de site afmelden**
- Bij verhindering voor de taphap **altijd** dinsdag vóór 20.00 uur **via de site afmelden**

Let op! Bij niet-tijdig afmelden zal € 14,50 in rekening worden gebracht ten behoeve van de fundraisingkas.

- Voor bijeenkomsten met Papillons opgeven of afmelden **zoals aangegeven op de uitnodiging**

Wat staat er deze maand in het bulletin?

Pres(s)praat december 2010.	4
Ondernemende Vrouwen.....	6
Een Opkikkertje.....	10
Nader kennismaken met Bart van der Laan.	11
De Verjaardagskalender.	16
De Fatima X-mas fair.....	17
Wijnmijmeringen.....	19
Thank God it's Christmas.	20
Een stem voor een kind	22
“Wees niet zo bang voor Kerst,Het zijn twee dagen”.	27
Commissies 2010-2011.....	30
We-Serve projectgroepen 2010-2011.....	31
Agenda 2010-2011.	32

Pres(s)praat december 2010

Wie mailt die blijft.....

Steeds meer leeftijdgenoten hoor ik klagen over de mailcultuur die inmiddels als een verstikkende deken om ons heen komt. Dan bedoel ik niet de sociale mails van vrienden en bekenden, dat kunnen er niet genoeg zijn, maar vooral de zakelijke mails. En dan met name de cc's. Nog wel eens bedoeld om in te dekken. Vaak hoor je dan later; "Je had het moeten weten want ik heb je een cc gestuurd".

Ik heb de laatste maand eens geturfd. Gemiddeld per dag 36 privé mails en 70 zakelijke mails.

Daar ben je elke dag een paar uur mee bezig om deze te lezen en vervolgens te beantwoorden, weg te gooien of te archiveren. De spam neemt ook weer toe en ook het aantal nieuwsbrieven, die weer spontaan opduiken, groeit.

Soms ben ik zo druk dat ik alle mails uitdraai en mee neem in de hoop ergens in een file te belanden zodat ik even kan lezen om ze na thuiskomst weer te beantwoorden of te deleten dan wel te archiveren.

Mijn generatie heeft deze ontwikkeling op zien komen en mag het nu allemaal ervaren. Natuurlijk is het fantastisch dat we zo snel en over de hele wereld kunnen communiceren. Ik ben al enkele jaren verbonden als gastdocent aan de Greenwich University in Londen en heb contacten met studenten van over de hele wereld (Rusland, China, Irak, Albanië, Pakistan, India, Afrikaanse landen etc.). Er gaat dan letterlijk een wereld voor je open. Ik ben ook al lid van een Chinees en Koreaans social network. Alleen ik kan niet lezen wat ze allemaal schrijven, tenslotte ben ik hun taal niet meester. Maar als je de Engelse taal onder de knie hebt kun je met bijna de hele wereld communiceren.

Als ik dan mijn dagelijkse mail tel is dat natuurlijk nog niets in vergelijking wat er allemaal nog mogelijk zou kunnen zijn. Toch denk ik dat we ook in de communicatie via internet uiteindelijk keuzes moeten maken, hoe vaak met wie. Tenslotte bereiken we langzaam maar zeker de grenzen van de menselijke capaciteit om zaken op te nemen en te verwerken. Wat dat betreft ben ik niet jaloers op onze jeugd die, wat wij als vijftigers ondergaan als een

web revolutie, de huidige internet mogelijkheden als een beginnetje ervaren van ontelbare uitdagingen. Ik blijf het met zeer veel interesse volgen, de internet revolutie.

Inmiddels is de maand december weer over de helft en staat Kerst voor de deur. Toch heerlijk om weer eens met de gehele familie bij elkaar te zijn. Mijn moeder, broers en hun families komen de 1e kerstdag bij ons in Doetinchem. Ik verheug me daar weer enorm op. Dan kan ik ze tevens met gepaste trots de uitzending van “ Een Stem voor een Kind” op Graafschap TV laten zien.

We gaan als Lions elkaar nog een aantal keren zien dit jaar. Bij de Achterhoekse Christmas Fair, bij een Stem voor een Kind en bij de eindejaarsborrel. Toch wens ik nu al jullie allen en jullie naasten hele fijne Kerstdagen toe en een fantastisch begin van het nieuwe jaar 2011.

Uw President

John Brands

Ondernemende Vrouwen

Het zag er uit alsof wij tijdens onze decembervergadering aanschoven aan een heuse televisietalkshow. Drie gasten ter linkerzijde geflankeerd door de host van de show, professioneel gezeten achter een microfoon om toch maar geen woord verloren te laten gaan.

Maar het ging om een door de president georganiseerde thema-avond over "Ondernemende vrouwen". Het was al weer lang geleden dat wij een vrouw als spreker hadden, misschien wel als laatste de oud-burgemeester van Doetinchem Margreet Horselenberg in onze toenmalige residentie de Hereboer.

President - en tevens interviewer - John Brands stelt de "Ondernemende vrouwen" voor:

Vlnr: Ida Jacobs, Cesar Oefen Therapie – Dichteren.
Michelle Arentz, Reclameburo Deventer en Claudia Willemsen, Kleertjes.com Doetinchem

nauwelijks gebruik van maken. Ondanks een korte uitleg over de betekenis en de voordelen van bijvoorbeeld *Linked In*, *Hyves*, *Facebook* en *Twitter* leidde dat tot een opmerking uit de zaal dat wij een oude club zijn die niets met deze moderne communicatiemiddelen doet. Een pijnlijk voorbeeld van een generatiekloof.

Het moet gezegd, John heeft zich uitermate goed voorbereid op zijn rol als gastheer, o.a. door de dames te *googelen* (zoeken op het internet, onderzoeken

Natuurlijk stelde John eerst de dames aan ons voor. Alle drie uit zijn netwerk geplukt, de een uit zijn voetbalkring, de ander uit zijn atletiekwereld en de derde uit de muzikwereld als je dat zo mag noemen van iemand de eenmaal (overigens met veel succes) is opgetreden tijdens de eerste versie van "Een stem voor een kind".

Al heel snel kwam de rol van de social media aan bod. Voor de meeste Lions een fenomeen waar zij niet of

aan de hand van informatie via het internet. (bron: van Dale®) red.) en van daaruit zich een beeld te vormen over de onderwerpen die hij aan de orde wilde stellen. Dat leek mij een goed voorbeeld dat mij ertoe bracht om de sites van de dames op te zoeken om te zien wat zij zelf over hun ondernemingen te melden hadden.

Zo kwam ik over Ida Jacobs tegen:

“Sinds 1988 is Ida Jacobs oefentherapeut Cesar. Gestart vanuit een praktijk aan huis heeft zij zich in 2000 gevestigd in het Medisch Centrum aan het Willy Brandtplein 16B in de woonwijk Dichteren.

Als deskundige op het terrein van oefentherapie lost zij klachten op d.m.v. oefeningen waarbij de correcte houding en de juiste bewegingsgewoonten worden aangeleerd. De patiënt is hierbij zelf actief en de bewustwording van het eigen lijf wordt door deze oefeningen vergroot.”

In het kort vond ik over het bedrijf van Michelle Arentz:

“Welkom bij DNA Marketing!

Een jong, fris en trendy bureau dat in februari 2010 is geboren. Ons bureau is ontstaan uit de toenemende vraag van onze klanten die bediend werden (of nog worden) door onze reclamestudio Repromotion. Een behoefte aan een betaalbaar reclamebureau met ludieke ideeën, maar met een nuchtere en transparante werkwijze.”

en

“Altijd op zoek naar de kers op de taart

Onze creatieve breinen zitten iedere dag weer te popelen om zich te storten op een geheel nieuwe uitdaging. Ze zijn een beetje vreemd, absoluut gek te noemen, maar hebben het onuitputtelijke vermogen om out of the box te denken en te handelen. Zij denken niet alleen in creativiteit, zij ademen creativiteit! Onze organisatie bestaat uit korte lijnen en dat werkt prettig. Kijk gerust rond op onze website en als u nieuwsgierig bent geworden naar al úw mogelijkheden, kom dan gezellig een kop koffie met ons drinken. U kunt ons vinden aan de Hunneperkade 12 te Deventer. Gebak meenemen mag altijd...

Wij leveren de kers, u de taart!”

(Overigens wel grappig dat in tegenstelling tot wat wij hoorden er ook niet heel veel *getwitterd* wordt, want het laatste bericht dateerde al weer van begin november 2010: “4 November 2010, 09:01 Opmaken Graafschap Zakelijk, Advertentie verkoop, tekst schrijven en opmaak Zorgzaam Magazine, laatste hand M Magazine”)

Tenslotte uit het gastenboek van het in Doetinchem wat meer bekende bedrijf Kleertjes.com van Claudia Willemsen:

“Nou, wat een toestand woensdagavond. Rond 18.30 uur had ik mijn winkelmandje gevuld en opeens verdwenen een heleboel artikelen uit mijn mandje. Topdrukte op de site. Alle jongenskleren waren verdwenen. Maar goed, de aanhouder wint. Uiteindelijk om 23.00 uur begon de site weer normaal te functioneren en heb ik bestelling kunnen afronden na zeker 4 uur bezig te zijn geweest. Sommige dingen waren toen helaas al verkocht, omdat ik zo lang over bestelling heb gedaan. Vandaag pakketje al binnen! Super snelle levering. Ben er helemaal blij mee. Mijn dochttertje loopt al met armbandje en ketting rond. Erg leuk! Bedankt!

Judith Ikink - Eibergen - Nederland - vrijdag 10 december 2010 om 15:55”

*“En zoals altijd houden jullie je dit keer ook weer aan jullie beloftes, snelle levering, prima verpakt en kleding zoals beschreven op de site. Wat leuk om dan een verrassing in het pakje te vinden voor mijn dochter, ik ben er jaloers op ;-). Helemaal super, erg attent, bedankt!! Ik blijf klant en hoop op nog meer merken... (Moodstreet, Bomba, Bor*z, Retour...)*

Patricia Stam - Lemmer - Nederland - vrijdag 10 december 2010 om 18:54”

Terug nu naar de avond. Misschien was het wel wat jammer dat John voor de pauze eigenlijk alleen Michelle aan het woord liet, de beide andere vrouwen kwamen er wat stil bij te zitten. Nu had Michelle misschien ook wel de beste *flux de bouche* en kon zij ons toch wel vermaken met wat provocerende uitspraken, maar toch legde zij het af tegen Claudia, die regelmatig doorkwam met steekhoudende, soms

ironiserende opmerkingen. Bijvoorbeeld toen John iets te veel solo begon over boeken als “De Prooi” en hij zich afvroeg of dat ook zou kunnen gebeuren met vrouwen aan het roer, was het Claudia die met een simpel “*Nina Brink*” het meer dan duidelijke antwoord gaf. Om daar dan aan toe te voegen dat vrouwen niet moeten doen “*alsof zij een piemel en ballen hebben*”.

De dames waren het er wel over eens dat er in het bedrijfsleven te weinig vrouwen aan de top staan (“het is nog steeds 1960” - alweer Claudia); er nog

steeds vooroordelen over vrouwen aan de top bestaan; en de cultuuromslag nog steeds niet gemaakt is dat vrouwen evenwaardig worden gezien. Plus dat daar natuurlijk ook de rol van het moederschap nog bij komt.

Opvallend was dat, gevraagd met wie zij graag nader kennis zouden willen maken zowel Michelle als Ida spontaan Maxima noemden (Michelles eerste vraag zou zijn *“Wat zie je in die kerel?”*, een vraag die niet door iedereen werd gewaardeerd gelet de opmerking van een Lion *“Zou het ook gewoon liefde kunnen zijn?”*.)

Wel duidelijk werd dat de praktijk van Ida toch van een ander kaliber is dan de bedrijven waar beide andere vrouwen in acteren. Zorg en bedrijfsleven blijken toch heel verschillende werelden. Jammer dat de presentator eindigde met de vrijwel onmogelijke vraag antwoord te geven hoe zij de bezuinigingsvoorstellen van de overheid zien. Zeker aan het eind is dat wel heel lastig om daar zinnig over te praten. En bovendien waren de dames daar niet echt in geïnteresseerd. Gelukkig wist (alweer) Claudia daar toch nog iets moois van te maken. Nadat Michelle verteld had dat zij ook in de ambtelijke wereld had rond gekeken en daar een deel van haar opleiding had gehad riposteerde zij direct met de opmerking dat zij nog nooit een bevlogen ambtenaar was tegen gekomen. In haar ogen zijn ambtenaren weinig flexibel, niet commercieel, maar over het algemeen wel heel trouw. Daarmee aangevend dat het toch een andere groep is in vergelijking met de jonge vrouw die op een zolderkamertje in 2003 met een investering van € 2400 haar bedrijf begon dat nu is uitgegroeid tot een prachtig miljoenenbedrijf met meer dan honderd werknemers. En dat ook nog eens prima wist te combineren met het moederschap van drie kinderen.

John bedankt de sprekers, hier Claudia Willemsen

Een Opkikkertje

Midden in de drukte van de derde aflevering van “Een stem voor een kind” met de gebruikelijke zorgen aan zowel de productionele als aan de financiële kant, komt er half november een bief binnen van stichting de Opkikker.

Deze stichting was vorig jaar “het Goede Doel” van “Een stem voor een kind” en middels deze brief wilde de stichting een verslag doen van wat er zoal met het geld was gebeurd dat we hadden opgehaald.

Bij de brief zaten met foto's gelardeerde persoonlijke verhalen van twee Achterhoekse kinderen die een beschrijving geven van wat die *opkikkerdag* hen allemaal heeft gebracht. Twee dingen komen uit die brieven naar voren: dat stichting de Opkikker precies weet hoe ze kinderen die langdurig ziek zijn een vrolijke en zorgeloze dag moeten bezorgen en dat deze stichting tussen alle organisatie door steeds tijd maakt om degenen die hen van de benodigde gelden voorzien op een duidelijke, levendige en kleurrijke manier op de hoogte houdt van wat er met dat geld gebeurd is.

Als je de brieven van die kinderen leest, (klik bijvoorbeeld [HIER](#)) geniet je alsof je de dag zelf hebt meegemaakt. De brieven gaven ons dan ook *een flinke opkikker* om ook dit jaar van Een Stem voor een Kind weer een mooie avond te maken!

En de laatste dagen past alles ook op een mooie manier in elkaar. De kaartverkoop is hoopgevend, het programma ziet er veelbelovend uit en zelfs de sponsors beginnen binnen te stromen. Met name hierbij ondervinden we de kracht van de samenwerking met de andere twee Lionsclubs, die samen met ons Een Stem voor een Kind organiseren.

Laten we met zijn allen de kinderen van stichting de Lichtenvoorde dit jaar met Kerst ook een flinke Opkikker geven. Laten we de kerk laten uitpuilen van toeschouwers en toehoorders. En laten we daarbij niet vergeten: De opbrengst van elk kaartje wordt verdubbeld door de NSGK!! Dat betekent gewoon; met twee personen komen is 120 euro beschikbaar maken voor het werk van de Lichtenvoorde. Eigenlijk niet te geloven dat de Catharinakerk niet 2 x uitverkocht is.

Theo Soontiëns

Nader kennismaken met Bart van der Laan

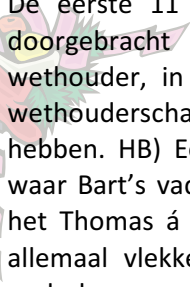
Al een tijd was de redactie er op uit een portret te maken van onze vice-vice president Bart van der Laan. Al weer ruim drie jaar lid van onze club en inmiddels ook toegetreden tot het bestuur waar hij toch zeker de eerstkomende vier jaar van deel uit gaat maken. Om diverse redenen lukte het een aantal keren niet daarvoor een afspraak te maken, maar omdat de aanhouder wint, kwam het toch tot een gesprek tijdens een genoeglijke en heerlijke lunch bij Fred en Douwe.

De meeste leden zullen Bart kennen als een rustige en bescheiden Lion, die het liefst misschien wel ietwat op de achtergrond actief is in de club. Van rust kan hij zeker genieten als hij, samen met Marjolein, op vakantie gaat naar Noorwegen om daar een vriendin op te zoeken, iets wat zij het liefst ieder jaar doen. (Daartegenover staat dan wel weer dat zij, samen met de kinderen, er in de zomer niet voor terugdeinzen om in één ruk naar Spanje te rijden om daar van de warmte te genieten.)

Bescheiden is Bart zeker ook. Toen ik hem aan het eind van ons gesprek vroeg of er nog iets was dat hij graag aan de orde wilde hebben, begon hij niet over zichzelf maar over onze Lionsclub. We hebben net de verjongingskuur ondergaan of Bart geeft aan dat hij het juist heel plezierig heeft gevonden dat er juist zo'n groot aantal oudere leden in de club zijn. Hij was daarvoor gewaarschuwd, maar voor hem was het juist een waardevol element waar hij ook zijn voordeel mee kon doen.

Maar hoe bescheiden ook, de redactie was natuurlijk primair benieuwd naar de levensloop van Bart. Dat leverde een boeiend beeld op van iemand die al heel jong heel veel heeft door moeten maken.

De eerste 11 jaar van zijn leven heeft Bart, geboren op 24 juli 1962, doorgebracht in Voorschoten. Zijn vader was ambtenaar en daarnaast wethouder, in die tijd nog een parttime functie. (Grappig dat onder zijn wethouderschap de wijk tot stand is gekomen waar mijn ouders gewoond hebben. HB) Een verandering van werkkring bracht het gezin naar Zwolle, waar Bart's vader werkte voor het ministerie van Landbouw. Bart ging naar het Thomas á Kempiscollege om daar het Atheneum A te volgen. Dat liep allemaal vlekkeloos totdat er in de 5e klas plotseling een tumor in zijn onderbeen werd gevonden. Een lange periode van onderzoeken volgde in het Academisch Ziekenhuis in Groningen, met o.a. bijbehorende chemokuren. Het heeft hem het 5e leerjaar gekost. Ook de jaren daarna heeft hij het ziekenhuis langdurig moeten bezoeken. In totaal is hij zeker twee jaar onder de pannen geweest met allerlei onderzoeken. Resultaat was een bottransplantatie: een stuk bot uit de heup werd naar het onderbeen overgezet, maar helaas sloeg de zo noodzakelijke botgroei niet aan. *“Als ik mijn broek omlaag zou doen zou je zien dat mijn been een slagveld is”*. Uiteindelijk resulteerde dat in een 10 cm lang stuk dood bot. Daarom moest worden besloten om dan ook maar het kuitbeen 10 cm korter te maken. Alsof het al niet erg genoeg was is daarbij een zenuw geraakt, waardoor de voet scheef kwam te staan.

Al met al heeft Bart een periode van drie maanden in het ziekenhuis doorgebracht. Gelukkig was dat niet allemaal kommer en kwel: Bart had daar alle tijd om zich door de verplichte boekenlijst heen te lezen. Met plezier verhaalt hij het bezoek van een aantal hoogleraren aan zijn bed, waar één van hem vroeg welk boek hij op dat moment aan het lezen was en Bart kon niet nalaten om triomfantelijk “Onder professoren” van W.F. Hermans omhoog te houden, de definitieve, maar behoorlijk zure afrekening van Hermans met het Groningse universitaire milieu.

Eenmaal in de examenklas gezeten moest hij natuurlijk nog volop revalideren. Aanvankelijk in een rolstoel, later op krukken, niet geheel onbegrijpelijk een langdurig proces. Schoolonderzoeken werden thuis afgenomen, het schriftelijk examen kon hij op school (met succes) afleggen. Daarna wachtte hem de studie Nederlands recht in Nijmegen. Het toeval wil dat zijn ouders daar naar toe verhuisden vanwege Bart's vaders werk, wat voor hem als voordeel had dat hij iedere dag door zijn moeder naar college kon worden

gebracht. Gelukkig heeft Bart zich prima weten te redden en ondervindt hij zelf geen last meer van zijn malheur. Het enige wat hem nog herinnert aan zijn ziekte is zijn deelname aan een langlopend wetenschappelijk onderzoek naar de gevolgen van kanker op jonge leeftijd. En ja, als Bart naar een zwembad gaat zoekt hij toch wel een plekje zo dicht mogelijk bij het water.

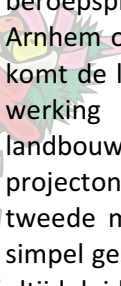
Van 1982 tot 1989 studeerde Bart, zoals gezegd, Nederlands recht. Toen al had hij speciale belangstelling voor de fiscus, want belastingrecht was een keuzevak van hem. Na zijn afstuderen ging hij daar verder in door in Tilburg zich tijdens een specialiseren in fiscaal honder om te komen de toenmalige NMB, met spaarhypotheken, geïntroduceerd waren. wederzijdse vrienden Zij studeerde medicijnen besloten dat afhankelijk echte baan kreeg de verhuizen. Dat bracht Doetinchem waar 1990 werkzaam is al

parttime opleiding te recht. Om niet van de werkte hij daarnaast bij waar hij zich bezig hield die toen net Inmiddels had Bart via Marjolein leren kennen. in Nijmegen. Zij van wie het eerst een ander zou mee hen beiden naar Marjolein sinds eind jeugdarts bij de GGD.

In 1991 deed Bart op stagebasis belastingadvies werk bij Deloitte, om dat een jaar later als echte baan in Arnhem te gaan doen. Het werd hem al snel duidelijk dat dat niets voor hem was. Hij kreeg daarbij misschien wel een *“slechte kijk in de (belasting)keuken”*. Vandaar dat hij er in 1993 (inmiddels getrouwd met Marjolein) voor koos om te gaan werken bij de belastingdienst in Enschede als inspecteur waar hij alleen met bedrijven te maken had.

Als leek denk je toch al snel met enig wantrouwen aan het werk van belastinginspecteurs die misschien wel willen dat je zoveel mogelijk belasting afdraagt. Dat is echter een misvatting. Natuurlijk, de belastingregels moeten worden nageleefd, maar de belastinginspecteur als boeman is een verkeerde kijk. Hij is niet op nare dingen voor de burger uit, maar helpt die juist door vooral fiscale duidelijkheid te verschaffen. Vanzelfsprekend krijgt hij te maken met aanslagregelingen, met daarnaast ook bezwaarschriften en

beroepsprocedures. Bart blijft daar ruim vier jaar en stapt dan over naar Arnhem om daar als inspecteur in het landbouwteam te gaan werken. Daar komt de landbouvvrijstelling op zijn pad. Bart geeft een minicollege over de werking daarvan, die alles te maken heeft met de verkoop van landbouwgrond, soms aan andere boeren, maar ook natuurlijk aan projectontwikkelaars. In het eerste geval bestaat er de vrijstelling, in het tweede moet over de winst gewoon belasting worden betaald. Dat is wel simpel gesteld, maar in de praktijk zijn daar heel veel regels voor die lang niet altijd duidelijk zijn.

In 2003 gaat Bart naar Winterswijk na een reorganisatie van de belastingdienst. Hij wordt daar lid van het MGO-team dat zich bezig houdt met middelgrote ondernemingen. Rond 2005 wordt dan een andere insteek gevolgd bij de belastingdienst. De aangifte is niet meer het begin, maar veeleer het sluitstuk van het fiscale traject. Dat impliceert een andere benadering van de belastingplichtige bedrijven. Veel bedrijfsbezoeken om er voor te zorgen dat het hele belastingproces zo soepel mogelijk verloopt. In 2005 verhuist het team naar Doetinchem, zodat hij na 18 jaar overal gewerkt te hebben dan toch nog in zijn woonplaats in het kantoor aan de Terborgseweg werkzaam kan zijn.

Naast zijn dagelijkse werk is Bart ook lid van een zogenaamde kenniscgroep. In de belastingdienst zijn er veel onderwerpen die een specialistische kennis vereisen, vandaar die kenniskringen. Zijn kring houdt zich bezig met het onderwerp winstbepaling. Tien collega's uit het hele land komen zo'n 6 keer per jaar bijeen om ervaringen uit te wisselen, ontwikkelingen te bespreken en wellicht nieuwe richtlijnen te ontwerpen. Naast die fysieke bijeenkomsten is er natuurlijk ook veel overleg via de moderne media.

Marjolein en Bart hebben 2 kinderen. Mathijs doet dit jaar eindexamen vwo en oriënteert zich op zijn naaste toekomst. Wordt het, net als zijn vader, rechten of misschien geschiedenis of politicologie? Van ouderlijke dwang is gelukkig geen sprake. Dochter Laurien heeft nog wat langer te gaan, zij zit in de tweede klas van het atheneum.

Bart vindt zijn werk in de loop der jaren eigenlijk alleen maar leuker geworden. Naarmate hij meer ervaring heeft gekregen worden de inzichten steeds dieper. Hij praat over de grijze gebieden die er in de

belastingwetgeving zijn, verhaalt over de 13 regio's waarin ons land is verdeeld, en heeft het over de 400 miljoen die de dienst in de lopende kabinetsperiode moet bezuinigen.

Hoe boeiend en bevlogen Bart over zijn werk ook kan praten, ik was gewoon ook benieuwd hoe nu zijn werkdag er uit ziet. Toevallig had hij deze ochtend de vergadering van de kennisgroep voorbereid die hem de komende twee dagen naar Utrecht zak brengen. En na onze lunch heeft hij een aantal gesprekken met collega's die als zogenaamde klantencoördinator werkzaam zijn. Alle bedrijven in zijn regio, zo'n 230, hebben een vaste contactpersoon. Dat klinkt niet onlogisch, maar kan ook nadelen hebben. Het kan immers voorkomen dat een inspecteur beslissingen moet nemen die een bedrijf niet welgevallig zijn. In zo'n geval kan het handig zijn op iemand als Bart een beroep te doen als zich vervelende situaties voordoen. Gewoon een beetje een bliksemafleider dus. Zelf heeft hij zo'n 10 keer per jaar te maken met processen voor de belastingkamer in Arnhem. Altijd een spannende aangelegenheid, omdat je van te voren nooit weet welke kant het op zal gaan.

De lunchpauze is voorbij. Bart gaat terug naar kantoor. Maar we zullen elkaar vandaag nog weer terug zien. Bart is de onmisbare en nauwgezette penningmeester van de werkgroep "Een stem voor een kind". Deskundig en accuraat houdt hij daar de cijfers goed in de gaten. Maar van een belastinginspecteur mag je misschien ook niet anders verwachten. En dat is precies wat Bart doet. Rustig en in alle bescheidenheid.

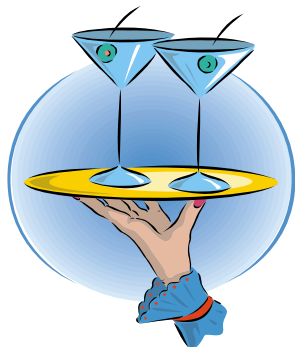
HB

De Verjaardagskalender

DE AFGELOPEN MAAND		
2 december	Koos Kuiper	58 jaar
11 december	Martin Liefrink	65 jaar
14 december	Chris Geurink	57 jaar
<i>Alsnogmaals gefeliciteerd!</i>		

DE KOMENDE MAAND		
23 december	Ruud Wink	62 jaar
4 januari	Kees van Wingerden	72 jaar
5 januari	Gerard Hehenkamp	72 jaar
13 januari	Ben Smeenk	50 jaar
<i>We wensen je een fijne verjaardag!</i>		

De Fatima X-mas fair

Het was al weer de vierde keer dat wij hand-en-spandiensten verleenden aan de Fatima X-mas Fair. Een bijna traditioneel voorbeeld van onze immateriële dienstverlening.

Gewoontegetrouw werd op woensdagmiddag de Catharinakerk omgebouwd tot een sfeervolle kerstmarkt. Zoals gebruikelijk was de donderdagmiddag bestemd voor de cliënten van Fatima. En als ieder jaar toch weer ontroerend om te zien hoe ook, of misschien wel juist, mensen met allerlei soorten beperkingen van kleine dingen volop kunnen genieten.

Donderdagavond stond een optreden van Hans Keuper op het programma. Geweldig hoe enthousiast hij zijn dingen doet, al moet ik wel aantekenen dat het voor mij toch wel behoorlijk moeilijk was om zijn dialect te verstaan. Gelukkig was ik daarin niet de enige. Hans Kietselaer had hetzelfde probleem, en hoewel hij wel afkomstig is uit de streek, is het voor iemand uit 's-Heerenberg ook lastig om een Ulfts (*Dinxpers! - red.*) dialect goed te verstaan. De daarop volgende modeshow onder de bezielende leiding van She was een groot succes. Deelnemende cliënten van Fatima liepen 's middags al opgewonden rond in afwachting van hun verkleed- en opmaakpartij.

Uitbundig kregen zij de gelegenheid om volop over de catwalk te paraderen en dat deden zij dan ook met overgave. De avond werd afgesloten met een optreden van een dansgroep van Bertha Huls.

Vrijdagmiddag was een schildermiddag voor kinderen met een achterstand. Een aantal schilderijen mocht er zeker zijn. Jammer alleen dat de weersomstandigheden dusdanig waren dat er helaas niet veel belangstelling

was van het (daardoor natuurlijk ook al) weinige koperspubliek in de stad. Ook de korenavond ondervond daar hinder van. Een koor moest zelfs afzeggen omdat de dirigent vast zat in de lange files die in Duitsland waren ontstaan.

Hetzelfde gold ook voor de zaterdag. Er waren door studenten van het Graafschapcollege een aantal kinderactiviteiten georganiseerd, maar helaas viel, ook nu waarschijnlijk weer door het slechte weer de opkomst wat tegen. Niettemin was de sfeer tijdens de Fair heel gemoedelijk en gezellig en viel opnieuw op dat de medewerkers van Fatima zich met hart en ziel inzetten om de Fair tot een succes te maken.

Nu de Fair voor de vierde en laatste keer in de Catharinakerk is gehouden zijn er toch een paar kanttekeningen te maken.

Hoewel het weer er zeker toe bijgedragen heeft dat de belangstelling van het publiek tegen viel, rijst toch ook de vraag of de Fair in deze vorm toekomst heeft, ook als die volgend jaar in het nieuwe (Brewinc) pand zal worden gehouden. Wellicht is het aangeboden assortiment aan een modernisering toe. Er zijn in deze tijd zo veel kerstmarkten dat het steeds moeilijker wordt om zich daarin te onderscheiden. Samenwerking met andere instellingen lijkt mij onvermijdelijk. Een alleen-maar-Fatimaconcept lijkt zijn tijd gehad te hebben. En, hoewel het wel iets beter was dan vorig jaar, kan er toch een vraagteken worden gezet bij de gevolgde pr-strategie. Je moest bijvoorbeeld echt weten dat de Fair in de kerk was. Borden of iets dergelijks waren niet te zien. Bij het vroege donker worden in deze tijd was de ingang een onaantrekkelijk gat.

Dit jaar is er al een minder beroep gedaan op inzet van Lions. Desondanks kreeg ik hier en daar wel de indruk dat het zelfs met nog wel minder handen had gekund. Er waren zoveel eigen medewerkers aanwezig, dat, in combinatie met de geringe belangstelling van het publiek, het misschien zelfs ook wel zonder onze hulp had gekund. Het feit dat het niet is gelukt om de gevraagde mankracht op alle momenten tin te kunnen zetten, was op zich wel zorgelijk, maar pakte daardoor niet verkeerd uit.

Ik kijk hoe dan ook toch wel wat met gemengde gevoelens terug op deze editie van de Fatima X-mas fair. Wij zullen moeten nagaan of verdere medewerking wel zinvol is, als de Fair ook volgend jaar weer georganiseerd gaat worden. Daarvoor hebben wij in ieder geval voldoende tijd.

Uiteraard gaat mijn dank uit naar de Lions die ook dit jaar weer hebben meegewerkt. Het is altijd prettig om te merken dat je niet tevergeefs een beroep op clubleden kunt doen.

HB

Wijnmijmeringen

Van mijn dokter mag ik één glas per dag drinken...

Op Uw aller gezondheid. Proost!

P.S. Als door mijn schrijfsels bij u de indruk ontstaat dat ikzelf van een goed glas houd, is dat een terechte constatering. Echter, in alle ernst, wijn c.q. alcohol is GEEN medicijn. Het is een genotmiddel. Dus geniet ervan; een tot twee (normaal geproportioneerde) glaasjes kan geen kwaad. Maar een patiënt die niet drinkt zal ik zeker niet adviseren alcohol te gaan gebruiken voor zijn of haar gezondheid. Dus

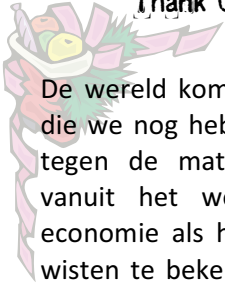

beschouw deze stukjes niet als aansporing tot drinken, maar als een aansporing tot genieten. En dat kan op vele manieren.

Henk Drost

Thank God it's Christmas

De wereld komt tot stilstand in de enige zondagen die we nog hebben weten te behoeden in de strijd tegen de materialisten en geldbelusten die ons vanuit het welwetende Westen, met de 24/7 economie als het Nieuwste Testament in de hand, wisten te bekeren tot deze onzalige en afmattende manier van leven. Hanteerden we nog maar de Friese Aks.

Goddank hebben we nog Kerstmis. Maar hoe lang nog? Want materialisme verhoudt zich slecht met stilte; met het-is-even-genoeg; met laten-we-onze-zegeningen-tellen-en-onze-rijkdom-delen. Rijkdom heeft sowieso niet zo de neiging zichzelf te delen. Armoede wel. Armoede laat zich makkelijker delen: "Kom bij ons eten, want wij hebben ook niets." Armoede kent minder achterdocht, want pas degene die niets te verliezen heeft, kan een ander vertrouwen. Mensen en geld hebben een dualistische relatie; ieder mens wil rijk worden, maar rijk worden kan per definitie alleen maar door een ander armer dan jij te maken. De eerste die zegt: "ik heb genoeg" is de pisang; hij zal moeten betalen aan degene die zegt dat hij nooit genoeg heeft. En die houdt er niet van om zijn rijkdom te delen. Echt te delen; te delen zodat het hem ook iets kost. Wat dat betreft is de 24/7 economie eenvoudig: gewoon een piramidespel.

Maar God zij geloofd en geprezen, we hebben Kerstmis nog. Ergens, duizenden jaren geleden, nota bene in dat verdoemde Oosten, werd al beseft dat het voor ieder mens goed is om één dag in zeven dagen te stoppen met werken, met kopen, met achter de onzin en de platheid van alledag aan te blijven rennen. Daar wist men dat het goed was om even stil te staan bij diepere gedachten over het hogere in het leven. Maar ook dat hebben we volkomen verkeerd en misvormd onthouden: het streven is nu om zo jong mogelijk zoveel mogelijk vrij te hebben. Zo snel mogelijk zo rijk mogelijk worden om dan zo vroeg mogelijk te kunnen stoppen met werken. Een kortzichtige dwaalgedachte die er alleen maar toe zal leiden dat een ander moet werken voor de improductiviteit van de een. Geld is tenslotte niet veel anders is dan werk dat nog door een ander verzet moet worden.

Gelukkig is het binnenkort een paar dagen Kerstmis. Dan komt de wereld voor even tot stilstand. "Jammer genoeg in het weekend." verzuchten de mensen dit jaar. Maar ik denk: Thank God it's Friday; eindelijk weekend!

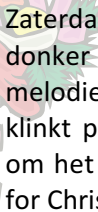
Overigens, we zouden elk weekend zo'n kerstfeest kunnen hebben! Als we zouden afspreken dat het na 6 dagen met zijn allen werken en ploeteren, martelen en zwoegen en pezen en ploegen genoeg is. Dat we dan eerst weer een dag Kerstmis vieren. Een dag in de week dat alles tot stilstand komt. Dat we samen even nadenken waarom we ook weer doen wat we doen. En dat het dan ook sneeuwt. Elke zevende dag bakt iedereen, man en vrouw, worstenbrood en plumpudding terwijl de kinderen buiten een sneeuwpop rollen. Een glijbaantje hebben in plaats van een bijbaantje. En dan elke week op die zevende dag komt een man aan de deur, aan elke deur, en die vraagt of er plaats is aan jouw tafel. Voor hem en zijn jonge zwangere vrouw. En, oh wonder, je laat hen binnen. Want je hebt genoeg en je hebt niets te verliezen, maar veel te delen. Een grotere rijkdom is niet denkbaar. Ook al geloof je dat niet.

Theo Soontiëns

*Het Bestuur wenst u
en uw familie
prettige kerstdagen toe
en een gelukkig en voorspoedig
nieuwjaar!*

Een stem voor een kind

Zaterdagavond 18 december 2010, even na acht uur, het wordt langzaam donker in de Catharinakerk, het podium licht op, de cello laat een sonore melodie klinken die langzaam aanzwelt met de andere instrumenten en dan klinkt plotseling de luide stem van Peter Drenth die naar voren komt lopen om het spits af te bijten van “Een stem voor een kind” met zijn I’ll be home for Christmas.

Het is een prachtig begin van al weer de derde editie van dit bijzondere benefietconcert, dit keer georganiseerd door de drie Doetinchemse Lionsclubs. Een samenwerking die mede gestalte krijgt in de presentatoren Ria Schutte (LC Isala) en Henk van Weeghel (LC De Graafschap), naast natuurlijk de geweldige creatieve inbreng van regisseur Theo Soontiëns (LC Doetinchem).

Peter ontvangt een daverend applaus van het in grote getale aanwezige publiek, iets dat zich na ieder optreden zal herhalen. Want vanaf het begin is duidelijk dat de sfeer in de kerk niet alleen heel goed is, meer nog blijkt uit het enthousiasme dat er heel veel bewondering is voor de solisten die de moed hebben opgebracht als ongeoeffende zangers solo een kerstlied ten gehore te brengen voor een 300-koppig publiek. Natuurlijk, zij zijn geweldig voorbereid door professionele zangcoaches, hebben ongetwijfeld tientallen keren hun lied thuis geoefend, soms tot ergernis van gezinsleden toe, maar dan eenmaal op het podium staan is toch heel wat anders.

“Ik had er een hard hoofd in, twee maanden geleden”, zei de partner van één van de zangers toen hij terug keek op de eerst repetitie in de Reinhal. “Maar wat er vandaag werd voorgeschoteld is ongelooflijk” en daarmee heeft hij geen woord te veel gezegd. Het is een wervelend concert geworden met een grote diversiteit aan liederen, buitengewoon kundig gearrangeerd door de coaches onder de bezielende leiding van Zwaan Stam.

Na het lieflijke “Winter Wonderland” door Vera Kneplé (“Ik denk dat ze de zangers die het meest zenuwachtig zijn vooraan hebben gezet”, maar dat was niet waar; de variatie in het programma was het criterium) kwam het robuuste “Met Kerstmis van weleer” van Vincent Immink, die en passant moest medelen dat “zijn” De Graafschap inmiddels met 4-0 achterstond in

het hoge noorden, want als voorzitter van de businessclub wil je wel op de hoogte blijven ook al sta je vlak voor je eerste publieke zangoptreden ooit.

Ongetwijfeld de meest opvallende outfit werd gedragen door Jos Tiemessen die er van uitging dat als zijn stem misschien te kort zou schieten de gekozen kleding dan toch wel voor enige uitstraling zou zorgen. Een vrees die ongegrond bleek want "Santa Claus is Coming to Town" stond als een huis.

Geen benefietconcert zonder goed doel. Daarom kreeg de Stichting De Lichtenvoorde de gelegenheid om het publiek duidelijk te maken wat zij doet en te laten zien waar de opbrengst van de avond aan besteed gaat worden. Geen lang verhaal door een voorzitter, maar een presentatie door de kinderen zelf. Ook weer een idee van de regisseur om dat op deze manier te doen, zodat er nooit van enige sleur of langdradigheid sprake kon zijn.

Ook heel origineel was het optreden van Marchien Oosterhuis aangepakt. Als oud-directeur van de bibliotheek heeft zij natuurlijk iets met boeken. Dat zij haar optreden dan ook met voorlezen begon zal niemand verbaasd hebben, maar het vervolg was wel heel erg verrassend. Terwijl zij haar "Little Drummer Boy" zong, kwam heel vertederend en schuchter als een echte Little Drummer Boy, Sam, het zoontje van coach Sabine Elfers, van achter uit de kerk naar voren om al trommelend naar het podium te gaan om uiteindelijk samen met Marchien verder te gaan lezen, terwijl het combo langzaam overging in de opzweepende Bolero. Een geweldige vondst.

Bijzonder was zeker te noemen het optreden van Stefan Bos, door Henk van Weeghel aangekondigd als de Oscar Peterson van de Achterhoek. Ongelooflijk wat een talent! Moeiteloos speelde en improviseerde hij op "Let it snow". Dank zij de grote schermen was goed zichtbaar hoe virtuoos hij de piano beheerst. Een parel om te koesteren.

Een man die zich ook al wat zorgen had gemaakt over de kleding was Dick Chargois. In ieder geval meer zorgen dan over zijn optreden. Zijn "Feliz Navidad" klonk heel overtuigend en zingt met het ritme ervan ongetwijfeld heel lekker. Het plezier dat van zijn gezicht afstraalde bevestigde dat alleen maar.

Tijdens de eerste bijeenkomst begin september kreeg Wouke van Scherrenburg te horen dat zij geacht werd solo te zingen. Verbijsterd daarover kwam het een moment in haar op af te haken, maar haar eergevoel en trots

weerhielden haar daarvan. Gelukkig maar, want zij beschikt over een mooie, donkere stem waarbij het gekozen "Oh, little town of Bethlehem" heel goed past. Hoewel zij erg had gehoopt op backing vocals ter ondersteuning, kan alleen maar gezegd worden dat haar coach het bij het juiste eind heeft gehad haar dit solo te laten zingen. Dat zij Tilla Zurlage publiekelijk noemde als zangeres voor de volgende editie was haar zoete wraak voor de kennelijk verholde vraag om dit jaar mee te doen. Tilla staat nu natuurlijk op het lijstje voor volgend jaar...

Een heel klassiek kerstlied werd gezongen door Carla Carlier. Carla laat zich in haar kunst graag inspireren door de gewijde sfeer die zij bij de monniken op de Slangenburg aantreft. Tegen de donkere mannenstemmen laat zij graag haar hoge toon horen. "Hoe leit dit kindeke..." kreeg mede door die ervaringen een welhaast spirituele sfeer, heel sereen en ingetogen gezongen.

Dat kan bepaald niet gezegd worden van "De Kerstsezel" zoals vertolkt door Wim Maatman. Een prachtig nummer uit de reeks "Kinderen voor Kinderen". Wim bracht dat niet alleen overtuigend van stem, alles wat er bij hoort klopte precies. Mimiek en gebaren maakte er een wervelend optreden van, daarbij niet in het minst geholpen door de backing vocals van alle coaches, die na dit nummer terecht aan het publiek werden voor gesteld.

Het publiek heeft waarschijnlijk geen idee wat de begeleiding van zangers inhoudt. En dat is heel wat: uitzoeken wat voor soort stem een zanger heeft, het kiezen van een lied, natuurlijk wel samen met de zanger, maar er toch wel op letten dat de keuze haalbaar is met die stem, en natuurlijk het oefenen van het lied zelf en misschien wel vooral het bemoedigen van de zanger. Het resultaat daarvan is buitengewoon knap. Want inderdaad, het begin was soms best moeilijk, maar als je dan op deze avond hoort wat er aan progressie is geboekt dan kan er alleen maar heel veel dank uitgaan naar Sylvia Sars, Sabine Elfers, Zwaan Stam, Marc Buijs, Bram Verstegen en Theo Janssen.

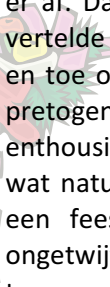
Heel bijzonder dit jaar was de samenwerking die is ontstaan met de Nederlandse Stichting voor het Gehandicapte Kind. In het kort werd het doel ervan gepresenteerd, natuurlijk ook met de hoop dat in onze regio zich vrijwilligers aanmelden als collectant, want alleen met die giften kan de Stichting haar werk doen. Naast deze introductie kregen wij een optreden voorgeschoteld van de ambassadeur van de NSGK, de 11 jarige Sander Smale.

Als liefhebber van Frans Bauer vertolkte hij op een prachtige manier “Ik heb vannacht in mijn dromen een engel gezien”. Wat dit nummer ook voor het publiek bijzonder maakte was het feit dat Sander blind is. Sander heeft een prachtige stem, weet moeiteloos hoge en lage tonen te vinden en zingt op een overtuigende manier over de boodschap “laat de wereld niet ten onder gaan, laat ons lief zijn voor elkaar”. Misschien heeft dit optreden wel de meeste ontroering en emotie losgemaakt. Na afloop vertelde iemand mij dat zij de hand van haar lieve man moest zoeken, terwijl anderen hun tranen niet of slechts heel moeilijk konden bedwingen.

Het combo heeft slechts één keer, tijdens de generale repetitie, met Sander kunnen oefenen. Dat dat voor de musici geen probleem was, toont hun kwaliteiten aan. Dat was al eerder gebleken tijdens de zogenaamde doorloopdagen. Moeiteloos vliegen de vaktermen door de ruimte als arrangementen gemaakt moeten worden. Ideeën vliegen over en weer. Veel tijd en energie is in de voorbereiding gestoken. Maar misschien is nog wel het meest opvallende het enorme plezier waarmee aan het concert wordt meegewerkt. Het combo is absoluut een onmisbare schakel op weg naar het succes van “Een stem voor een kind”. Daarom is de organisatie ook heel veel dank verschuldigd aan Tom Brunsveld (gitaar), Michiel Geurtzen (gitaar), Diana Combee (hobo), Ben Lukassen (drum/percussie), Eva Peet (harp), Sylvia Sars (dwarsfluit), Tadi Sleboda (cello) en Zwaan Stam (vleugel).

Even zag het er naar uit dat Michiel Geurtzen niet van de partij zou kunnen zijn. Een polsoperatie bleek langer ongemak met zich mee te brengen dan voorzien was. Het weerhield hem er niet van op de dag van de operatie al weer present te zijn bij de repetitie. Al was het maar om zelf te zingen. Dat hij dat kan bewees hij met zijn vertolking van “Driving home for Christmas”. Formidabel gezongen, volgens eigen zeggen uit bewondering voor de begeleiding bij dit lied door Stefan Bos, die dat weer op fabelachtige manier deed.

Als laatste solisten kwamen twee chirurgen uit het Slingeland aan bod. Susan Lemson tekende voor “Being Alone for Christmas”. Een stevig lied, vocaal ondersteund door de coaches, maar met wel een heel bijzondere invulling door Suzan zelf. Zij speelt saxofoon en dus werd er niet voor teruggedeinsd door haar coach om haar ook een sax-solo te laten spelen. Haar plezier spatte

er af. Dat geldt ook voor haar collega Sjoerd van der Meer. (Die achteloos vertelde dat er tijdens operaties gewoon naar de radio geluisterd wordt en af en toe ook wordt meegezongen.) Vanaf de eerste bijeenkomst liep hij met pretogen rond bij het idee aan dit concert mee te werken. Steeds heel enthousiast en belangstellend voor de prestaties van de andere zangers. (Iets wat natuurlijk voor iedereen gold. Daarom was de generale repetitie ook al een feest op zich. Luisteren naar elkaar, bemoedigende woorden, en ongetwijfeld onbewust ook wat steun zoeken.) Sjoerd zong op een prachtige toon en in een warm timbre "Imagine", waarbij het arrangement heel knap over liep in "War is over". Weer zo'n staaltje van vakmanschap van de arrangeurs.

Daarmee kwam een eind aan een avond vol muzikale verrassingen die door de aanwezigen, gelet op het steeds maar weer luidruchtig applaus buitengewoon werden gewaardeerd. Restte alleen nog het bekendmaken van de opbrengst van dit benefietconcert door de presidenten van de drie Lionsclubs. Door de bijdragen van de sponsors en de opbrengst van de kaartverkoop kon aan de Stichting de Lichtenvoorde een bedrag van niet minder dan € 15.000 worden overhandigd, waardoor alle drie projecten die waren voorgedragen kunnen worden gerealiseerd.

Het slotakkoord was voor zangers, coaches en musici. Nadat vooral voor de zangers alle spanning was weggevallen moet het een feest zijn geweest om met elkaar "White Christmas" te kunnen zingen. De staande ovatie daarna was uiteraard volkomen terecht. Want niet alleen hebben de zangers een onzeker avontuur tot een prachtig einde gebracht, ook hebben zij alle bezoekers een onvergetelijke avond bezorgd.

Henk Breuker

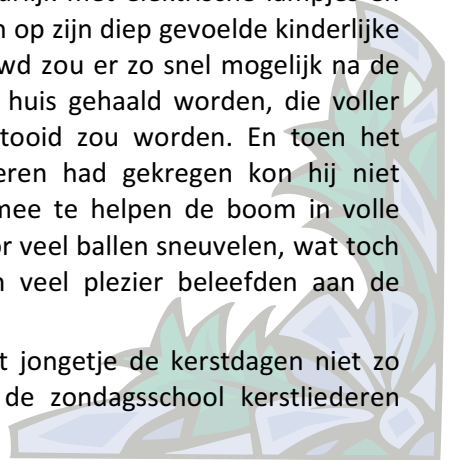
“Wees niet zo bang voor Kerst, Het zijn twee dagen”

De feestverlichting siert het stadscentrum weer, alle supermarkten hebben glossyachtige magazines met de meest aantrekkelijke kerstmenu's, de juweliers sturen hun catalogi met bizarre horloges weer rond, de kerstverlichting lijkt uitbundiger dan ooit, de tuincentra lijken wel kleine kerstmusea, kortom de feestdagen naderen en de kerstinkopen zullen ongetwijfeld weer records breken, economische crisis of niet.

Wel een heel contrast met het verhaal dat ik ken van een jongetje dat een paar jaar na de oorlog geplaagd werd door zijn vriendjes omdat er bij hem thuis nog steeds geen kerstboom in de kamer stond. Zijn vader kocht die pas op kerstavond omdat de bomen dan het goedkoopst waren en dus zag hij de boom met echte kaarsjes (en een emmer water in de hoek van de kamer, voor het geval dat...) pas op de ochtend van de eerste kerstdag. (Hoe weinig hij ook nog begreep, hij had wel door dat het iets met poverté of zuinigheid te maken had, wat hem, jong als hij was, toch een onbehaaglijk gevoel gaf.) Het zou nog wel een paar jaar duren voordat hij oud genoeg werd bevonden om zo laat op te blijven dat hij mee mocht om een boom uit te zoeken (wat niet echt leuk was want de mooiste exemplaren waren natuurlijk allang verkocht) en te helpen de boom op te tuigen waarbij hij in de ogen van zijn vader de ballen altijd op de verkeerde plekken hing. Hij had zich in die tijd al voorgenomen dat als hij groter zou zijn hij dat beslist heel anders zou doen.

Dus toen hij jaren later niet meer thuis woonde kocht hij een week na Sinterklaas al een heus kerstboompje, natuurlijk met elektrische lampjes en gouden ballen, om in stilte zijn gram te halen op zijn diep gevoelde kinderlijke kerstleed. Nog weer later, inmiddels getrouwd zou er zo snel mogelijk na de pakjesavond de grootst mogelijke boom in huis gehaald worden, die voller dan ooit met nog meer gouden ballen getooid zou worden. En toen het jongetje, inmiddels vader geworden, kinderen had gekregen kon hij niet wachten tot die groot genoeg waren om mee te helpen de boom in volle glorie te versieren, ook al zouden er daardoor veel ballen sneuvelen, wat toch wel gebeurde omdat ook zijn twee katten veel plezier beleefden aan de kerstboom.

Niet alleen om de late kerstboom vond het jongetje de kerstdagen niet zo leuk. Al weken van tevoren moesten op de zondagsschool kerstliederen

geleerd worden voor de grote kerstviering met de ouders. En als het dan zo ver was leek het meer om de ouders dan om de kinderen te gaan al vergoedde de warme chocolademelk, de sinaasappel en het traditionele stichtelijke leesboek van de Callenbach-uitgeverij, zoals "Voetstapjes in de sneeuw" of "Een neger in het dorp" veel. Maar minstens even erg was dat er een vaste volgorde was waarin de familiebezoeken georganiseerd waren, wat voor een kind veelal betekent stil in een hoekje zitten spelen, want neefjes en nichtjes had hij niet. Van lezen kwam dus ook al niets. Ook dat zou later toch wel heel anders gaan, dacht hij al heel vroeg.

Maar soms lopen dingen door soms trieste omstandigheden anders dan gewild. Heel lang zijn voor hem de kerstdagen toch voor een groot deel bepaald gebleven door familiale verplichtingen. Zijn eigen kinderen begonnen dat natuurlijk ook te merken en begonnen het ouderlijk huis tijdens de kerstdagen te mijden. En dus is toen al aan hen de belofte gedaan nooit verplicht te zijn om met dat soort feestdagen het ouderlijk huis te bezoeken, zelfs niet als daar de meest lekkere gerechten op tafel zouden komen. En daarom vindt hij het heel goed om

te horen dat zijn kinderen nou hun eigen manier bij hun eigen vrienden de kerstdagen doorbrengen, en vindt hij het even leuk als ze toch komen want dan liggen er natuurlijk wel pakjes onder de kerstboom op ze te wachten. Dat dan weer wel, want het blijven toch zijn kinderen. ..

En naarmate hij ouder werd, en de familie als gevolg van de loop van de natuur uitdunde, vond hij het steeds plezieriger worden om in alle rust de kerstdagen door te komen. Zonder opgedirkte poespas of gefingeerde gezelligheid. Zonder overdreven bezinningsmomenten of goede voornemens. Maar wel nog de traditie van het Weihnachtsoratorium en liever nog de Christmette. En nu zelfs met het aantrekkelijke vooruitzicht zich straks te kunnen verdiepen in een boek over Picasso's Guernica. Nog niet zo lang geleden had hij het boek "Marktdag in Guernica" gelezen, een boek over de

Spaanse burgeroorlog waar hij eigenlijk niet zoveel van af wist. Met grote hartstocht wordt daarin o.a. het beruchte bombardement op 26 april 1937 op de stad beschreven. Op een verscheurende manier wordt het drama levend gemaakt. Het deed hem denken aan de reproductie die hij van het beroemde schilderij vroeger op zijn kamer had hangen. Daarom ging die inmiddels al veel oudere jongen op zoek naar een boek dat alleen maar over dat schilderij gaat. Daar kan hij de kerstdagen wel op een prettige wijze mee doorgbrengen. Want ach, veel zegt kerstmis hem immers niet meer. Het doet hem eerder denken aan een gedicht van Willem Wilmink:

Wees niet zo bang voor Kerst

Het zijn twee dagen
Dat is niet meer dan achtenveertig uur
En uren, het ene vlug, het ander trager
Uren vervliegen op de duur
Raak niet verloren in herinneringen
Wees toch een beetje wijzer deze keer
Zing maar van "Stille Nacht" als je kunt zingen
Want stil zal het zijn, die nachten zeer
Zing voor jezelf: "De witte vlokken zweven"
Terwijl de regen langs de pannen ruist
Het kind is niet in Bethlehem gebleven
Het is naar Golgotha verhuisd
Gedenk de dieren op de schalen en borden
Die zitten meer dan jij in de puree
Eten is beter dan gegeten worden
Al is het in de glans van Lucas 2
Zeg "nee" als mensen je te eten vragen
Want in een andermans gelukkige gezin
Daar is de kerstboom enkel te verdragen
Met een uitslaande brand erin
Wees niet zo bang voor Kerst
Het zijn twee dagen

De herinneringen aan dat jongetje kwamen bij mij boven toen in de laatste redactievergadering afgesproken werd iets over Kerst te schrijven.

Het boek over de Guernica heb ik inmiddels in huis...

HB

Commissies 2010-2011

● **ACF**

Henk Breuker, voorzitter

Bert Lamers, vice voorzitter

Ruud Wink

● **Activiteiten**

Marnix Jansen Venneboer, voorzitter

Herman van den Broek, vice-voorzitter

Toon Gasseling

Hans Kietselaer

Bart van der Laan

Jan Loggers

Kees van Wingerden

● **Bulletin & ICT**

Henk Breuker, voorzitter

Henk Drost, photo-officer 1

Henk Dijk

Marnix Jansen Venneboer, photo-officer 2

Han Meibergen, content officer

Bart-Jaap Pull ter Gunne, cartoon & puzzle

Theo Soontiëns, bulletin

● **Interservice**

Toon Gasseling

Bert Lamers

● **Jeugd**

Henk Dijk, voorzitter

Gerard Roelofsen, vice-voorzitter

Tom Jacobs

● **Jumelage**

Jan van Iersel, voorzitter

Henk Drost

Marnix Jansen Venneboer

Jan Kruit

Han Meibergen

● **Kascontrole**

Hans Kietselaer

Gerard Roelofsen

● **Leden**

Toon Gasseling, voorzitter

Martin Liefink

Kees van Steenberg

● **Een stem voor een kind**

Martin Liefink, voorzitter

Henk Breuker

Tom Jacobs

Bart van der Laan

Theo Soontiëns

● **Tail Twisters**

Chris Geurink

Jan Jurriëns

● **We Serve**

Ruud Wink, voorzitter

Jan van Iersel, secretaris

Wim Frommé

Jos Niesink

Ben Smeenk

Kees van Steenberg

● **Privileged Members**

Rien ter Brugge

Hans Bruyn

Arnold van der Goot

Theo Kamps

Henk Kets

Harm Kloosterboer

Jan Kruit

Toon van Oudheusden

Koos Witkop

Jan Thijssen

● **Members at Large**

Henk Heezen

Gerard Hehenkamp

We-Serve projectgroepen 2010-2011

■ **Cultuur**

Herman van den Broek, voorzitter

Henk Breuker

Hans Kietselaar

Han Meibergen

Jos Niesink

Theo Soontiëns

Marnix Jansen Venneboer

Ruud Wink

Koos Witkop PM

■ **Onderwijs**

Bart Jaap Pull ter Gunne, voorzitter

Henk Dijk

Arnold van der Goot PM

Tom Jacobs

Jan Jurriëns

Koos Kuiper

Bert Lamers

Ben Smeenk

Jan Thijssen PM

■ **Ontwikkelingssamenwerking**

Peter Bob Peerenboom, voorzitter

John Brands

Hans Bruyn

Toon Gasseling

Henk Kets PM

Toon van Oudheusden PM

Gerard Roelofsen

Theo Soontiëns

■ **Zorg**

Aart van Silfhout, voorzitter

Rien ter Brugge PM

Henk Drost

Wim Frommé

Chris Geurink

Jan van Iersel

Theo Kamps PM

Harm Kloosterboer

Jan Kruit PM

Bart van der Laan

Martin Liefrink

Jan Loggers

Hans de Vries

Kees van Wingerden

Participatieproject

■ **Betrokken Doetinchem**

Toon Gasseling

Bert Lamers

Agenda 2010-2011

15 september 2010	18.00 uur	<i>Taphap</i>	
6 oktober 2010	20.00 uur	<i>Clubavond met We Serve commissies</i>	
20 oktober 2010	18.00 uur	<i>Taphap</i>	
3 november 2010	20.00 uur	<i>Voortgang toekomstdebat Lionsclub</i>	
17 november 2010	18.00 uur	<i>Taphap</i>	
1 december 2010	20.00 uur	<i>Ondernemende vrouwen</i>	
15 december 2010	18.00 uur	<i>Taphap</i>	
18 december 2010	20.00 uur	<i>Een stem voor een kind</i>	
29 december 2010	20.00 uur	<i>Eindejaars borrel</i>	
15 januari 2011	15.00 uur	<i>Nieuwjaarsreceptie</i>	
2 februari 2011	20.00 uur	<i>Clubavond met We Serve commissies</i>	
16 februari 2011	18.00 uur	<i>Taphap</i>	
2 maart 2011	20.30 uur	<i>Benefietfestival in tent met Service Clubs</i>	
16 maart 2011	18.00 uur	<i>Taphap</i>	
30 maart 2011	20.00 uur	<i>Stichting DOS 20 jaar</i>	
6 april 2011	20.00 uur	<i>Muziek/Theater Workshop</i>	
20 april 2011	18.00 uur	<i>Taphap</i>	
11 mei 2011	20.00 uur	<i>Clubavond met We Serve commissies</i>	
18 mei 2011	18.00 uur	<i>Taphap</i>	
21 Mei 2011	15.00 uur	<i>Uitstapje met Dorsten</i>	
1 juni 2011	20.00 uur	<i>Duurzaam ondernemen - de sociale bakker</i>	
15 juni 2011	18.00 uur	<i>Taphap</i>	
29 juni 2011	18.00 uur	<i>Bestuursoverdracht</i>	
